

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda J. G. kwotę 476,21 zł z odsetkami: ustawowymi za okres od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części, znosząc wzajemnie między stronami koszty procesu, sygn. akt XIII GC 1416/14 (wyrok k. 134, uzasadnienie k. 135-136).

Apelację od wyroku złożył powód J. G. zaskarżając go w części w jakiej Sąd I instancji oddalił powództwo ponad zasądzoną kwotę 476,21 zł i zniósł pomiędzy stronami koszty procesu.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie na podstawie zebranego materiału dowodowego, że powód dostarczył pozwanej jedną sztukę obuwia ortopedycznego, podczas gdy prawidłowego ustalenia winny prowadzić do wniosku, że stronie pozwanej dostarczono osiem sztuk ortez objętych fakturą VAT nr (...) z dnia 1 lutego 2013 r.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 4.689,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem jej ponownego rozpoznania (apelacja k. 141-142 odwrót).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

Apelacja powoda jest bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził

postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Nie ma racji skarżący, formułując zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy w zakresie, zdaniem skarżącego, niewłaściwej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i przyjęcie, że powód dostarczył pozwanej jedną sztukę obuwia ortopedycznego, za którą winna pozwana zapłacić.

W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie i rozważenie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 417/01, LEX nr 157326).

Sąd I instancji ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach. Ustalenia zatem Sądu Rejonowego nie naruszają reguł swobodnej oceny dowodów.

Wywody apelacji w sprawie ograniczają się do polemiki z dokonaną w zaskarżonym wyroku oceną dowodów bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania lub z innych względów naruszała art. 233 § 1 k.p.c. Samo przytoczenie w apelacji odmiennej, własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1969 r., I PR 228/69, LEX nr 6553).

W rozpoznawanej sprawie powód żądał od pozwanej zapłaty za dostarczenie zakupionej przez nią ośmiu sztuk obuwia ortopedycznego (ortez), które zdaniem skarżącego zostały pozwanej dostarczone i których sprzedaż została potwierdzona fakturą VAT nr (...) z 1 lutego 2013 r. (k. 10).

W apelacji powód powoływał się na zeznania złożone w sprawie przez świadków zajmujących się w jego imieniu dostawami towaru: M. T. i A. L., którzy mieli potwierdzić, że obuwiu ortopedyczne w ilości 8 sztuk faktycznie zostało pozwanej dostarczone bez pisemnego odnotowania potwierdzenia tej dostawy.

Tymczasem z zeznań M. T. wynika jedynie, że nie pamięta ona przedmiotowej faktury. Świadek stwierdziła, że większość z faktur była wystawiana na podstawie informacji od pozwanej na jaką ilość ortez medycznych winna wystawić fakturę, natomiast samej faktury VAT z dnia 1 lutego 2013 r. nr (...) nie wystawiała, gdyż wtedy nie pracowała - była na zwolnieniu (zeznania świadka k. 122).

Z kolei świadek A. L. zeznał, że mąż pozwanej miał wątpliwość czy towar, w jakiej ilości, dotarł do pozwanej. Świadek ten także nie wiedział, kto wystawiał przedmiotową fakturę (zeznania świadka k. 122).

Wbrew twierdzeniom skarżącego powyższe zeznania nie dają podstaw faktycznych do wnioskowania, że pozwana otrzymała ilość ortez wskazaną w spornej fakturze VAT (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Pozwana już na etapie przedsądowym negowała wykonanie przez powoda tak dużej dostawy (pismo pozwanej k. 15). Z tego względu zasadnie Sąd Rejonowy ustalił zawartość przesyłki objętej przedmiotową fakturą, która bezspornie dotarła do pozwanej, na podstawie pokwitowania dostawy przewoźnika. Wynika z niego jednoznacznie, że waga dostarczonej pozwanej od powoda paczki wynosiła 3,42 kg (k. 18). Prawidłowe i logiczne jest przy tym założenie, że waga przesyłki odpowiadała ciężarowi tego towaru, który wraz z opakowaniem mógł osiągnąć ogólną wagę wynikającą z tego dokumentu, a zatem

przy uwzględnieniu bezspornej wagi jednej ortozy ortopedycznej 2,8 kg wynikającej z opisu właściwości podlegających sprzedaży ortez (k. 33, k. 34), logiczny i prawidłowy jest też wniosek, że w opakowaniu mogła znajdować się najwyżej jedna orteza.

Z powyższych względów prawidłowo Sąd I instancji uznał, że odpowiedzialność kontraktowa pozwanej wynikająca z art. 535 k.c. w tej sprawie winna ograniczać się do wartości roszczenia udowodnionego przez powoda, a więc do dostawy objętej dowodem dostawy z dnia 31 grudnia 2012 r., czyli kosztu zakupu jednej ortozy, której cena nie mogła być niższa niż 452,52 zł z 8% podatkiem VAT, co wynika z samej faktury VAT (k. 10).

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującą, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.